

GALAKTIKA

417. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

JO
WALTON

SZERGEJ
PALIJ

+

BRUST // FRITSI // KATAJEV
// KEVERESCHÁN // LONDOÑO PROAÑO
// BOUNDS // ALT // BÉCQUER

LÁTNI A LÁTHATATLANT

50 000 ÉVES GÉNEK

AZ AKKUMULÁTOROK FORRADALMA

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

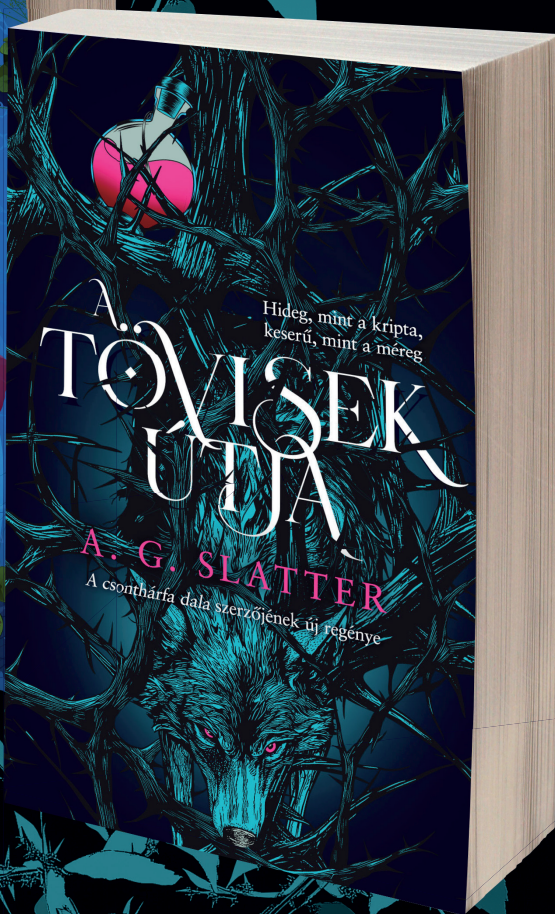
ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1490 Ft**
HAVONTA

ÁRA: 1995 FT // 8 €

A. G. SLATTER, A SÖTÉT, TÜNDÉRMESESZERŰ FANTASY MESTERE

Keresd a Galaktikabolton:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

CSAK ELŐZŐ hónapban köszöntöttük Nemere Istvánt 80. születésnapja alkalmából, de mire lapszámunk megjelent, benne a méltató cikkel és a szerző legfrissebb sci-fi novellájával, az interneten már az terjedt, hogy a termékeny író egy szívrohamot követően kórházba szállították, és mélyaltatásban tartják. Az első riadalom után pedig, a kezdeti, reménykedésre okot adó híreket követően néhány napon belül bekövetkezett a legrosszabb, amit sokan azóta sem tudunk elhinni: Nemere István maga mögött hagyta ezt a világot.

Vitathatatlan, hogy a csúcson távozott, hiszen idén megérhette még a kerek születésnapját, 800. könyvének megjelenését, és azt is, hogy bemutatták a róla készült dokumentumfilmet. Népszerűsége újra felfutóban volt, köszönhetően elsősorban történelmi regényeinek, de sci-fi írói pályafutása is szép kört zárt be, az 1977-ben megjelent, dokumentumokból összeálló történetű *A Triton-gyilkosságoktól az idei Ház a kráter széléig*, mely nagyjából riportok alapján vázolja fel egy nem túl kívánatos jövő taszító arcát.

Én személy szerint is sok kedves emléket őrzök Nemere Istvánról, egyszer egy több órás életútinterjút is csináltam vele, aminek kis része megjelent a Galaktikában. Aztán volt az az eset, amikor – még a lap régi időszámítása alatt – az ő egyik novellája fölé tévedésből az én nevem került, és magyarázkodhattam vég nélkül (némi titkolt büszkeséggel). De a legmeglepőbbként mégis azt éltem meg, amikor 2010-ben, a közös cseh-lengyel szervezésű Eurocon idején bementem egy lengyelországi édességboltba, és az eladó idősebb úr kérdésére, hogy honnan jöttem, megmondtam, hogy magyar vagyok, mire azt felelte, ő is ismer egy magyart, úgy hívják, Nemere István...

Azt hiszem, a határokon innen és túl sokan őriznek még Nemere-élményeket, legyen szó olvasmányokról vagy találkozásokról. Rekordjait aligha lesz egyszerű valaha megdönteni, és a legtöbb magyar háztartásban, ahol könyvek vannak, nagy valószínűséggel ott lapul valamelyik polcon egy Nemere-mű is.

Az embertől búcsúznunk kell, de olvasnivalóval el látott minket akár több emberöltőnyi időre.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés és adminisztráció: **Molnár Andrea**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar SciFitörténelmi Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print // www.gelberteco.hu**

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **23 880 Ft (1990 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **47 880 Ft/év (3990 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban: www.pannonia.ca** // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

**Petőfi
Kulturális
Ügynökség**

Támogatja
a Magyar Kultúráért
Alapítvány

NOVELLÁK

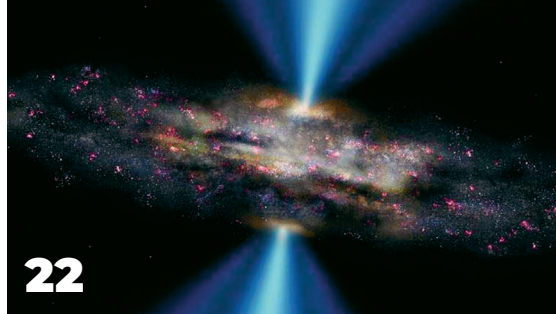
- 6 Szergej Palij:** A végső rejtvény (első rész)
26 Steven Brust: Ábránd szenvedélyről
32 Fritsi Péter: A ház
46 Valentyin Katajev: Sir Henry és az ördög
56 Jo Walton: A falon
62 Kevereschán András: A kilencedik
72 Cristián Londoño Proaño: A csomag
80 Sydney J. Bounds: Meglátni a szépet...
92 Alt Krisztián: Az azonosulás művészete
102 Gustavo Adolfo Bécquer: Pérez, az orgonamester

CIKKEK

- 22 Fókusz
 44 Film
 54 Intelligens dizájn
 70 Zene
 77 Zöld jövő
 78 Planetológia
 86 Képregény
 98 Film
 100 Zöld jövő

GALAKTIKA XL

- 115 Sydney J. Bounds: Ragadozók
 176 Sydney J. Bounds: A saját képmása
 179 Sydney J. Bounds: Közszolgálat
 188 Sydney J. Bounds: Az ereklye
 193 Sydney J. Bounds: Az önfejű hajó
 197 Sydney J. Bounds: Az álarc
 200 Sydney J. Bounds-életrajz

22

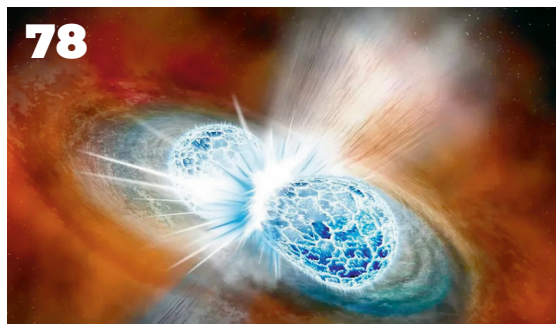
44

54

70

78

SIKERKÖNYVEK ÁLOMAKCIÓBAN!

// FANTASY
// TALÁLT CSALÁD
// ROMANTIKUS
// COSY
// HUMOROS

**A ZÓNA
TÖRTÉNETE
FOLYTATÓDIK**

**JÖHET EGY ŐRÜLT
UTAZÁS?**

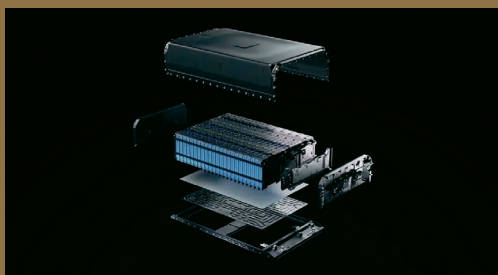
AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA:
2024. DECEMBER 1–31.

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

AZ AKKUMULÁTOROK FORRADALMA?

A Magyarországon is jelen lévő CATL akkumulátorgyár a hannoveri Transportation 2024 szakkonferencián jelentős technológiai áttörést jelentettek be. A CATL legújabb akkumulátorainak élettartama 15 év és 2,8 millió km is lehet.

Bemutatták az új, haszongépjárművekbe szánt Tectrans akkumulátorcsaládjukat, amelynek mindegyike speciális járművekhez szabott: Tectran L (könnyű haszongépjárművekhez), Tectran B (buszokhoz) és Tectran T (teherautókhöz).

A Tectran T a kiemelkedő. Két változatban is elérhető: Long Life Edition és Superfast Charging Edition. Az első változat, ahogy a neve is jelzi, az iparágban egyedülálló, 15 éves és több mint 1,7 millió mérföldes (2,8 millió km) várható élettartamot kínál. A Long Life Edition akár 500 km-es hatótávolságot ígér, és a CATL az akkumulátorra a jármű teljes élettartamára garanciát ígér. Ez az változat cserére is elérhető lesz.

A Tectran T Superfast Charging Edition lehetővé teszi az akkumulátor gyors feltöltését 70%-os töltöttségi szintre mindössze 15 perc alatt. Ez a változat 500 km maximális hatótávolsággal rendelkezik, s bár ez a változat a gyorsöltésre optimalizált, 8 év és 1,2 millió km lenyűgöző élettartammal is büszkélkedhet.

MINDIG SZERETTEM odafelelről nézni a felhőket. Van bennük valami varázslatos. Ahogy áramlik, áramlik valami alig észrevehetően, a titokzatosság kísérteties fluidumának hullámzásával.

Néha megjelenik az életben a fals érzés, hogy fejre álltál. Velem például olyankor esik meg, mikor tükrös mennyezetű liftben utazom. A felhőkkel viszont pont ellenkező a helyzet. Mikor odafentről nézem őket, olyan, mintha maga az univerzum állt volna fejre.

A megszokott egész másképp mutat, mint ismerjük, ha megváltoztatjuk a látószöveget.

Ennyi az egész.

A hegyláncokat, a völgyek mélyedéseit, a nyugodt tavakat és sebes vízfolyásokat, az egész fantasztikus, hófehér tájat most megvilágítja a reggeli nap. Hajnal ébred a Boeing ovális ablaka mögött.

A felhők odalenn valami gyönyörűek.

– Atlantába?

Arra fordítom a fejem. A lány hunyorogva néz a vékony, de erős láncsal bal csuklómhoz bilincsel kazettámra.

Stílusos, csinos. Szürke nadrágkosztüm, drága, alig észrevehetően lilás árnyalatú szemüveg, kissé hetyke megjelenés, ám ezzel együtt valahogy... akár a gyémánt csillogása a jegygyűrűjén.

Tipikus „sz” – fut át rajtam a gondolat. – Valószínűleg ezzel kezdődik a neve. Szvetlána? Szonya? Násztya!

Hangosan azt kérdezem:

– Miből gondolta, hogy orosz vagyok?

– Őszintén szólva eddig bizonytalan voltam. Most viszont már biztos. – Rám emeli tekintetét, és elmosolyodik. – Üzleti út?

Viszonzom a mosolyt.

– Ezúttal nem jól tippelt.

– Katonai?

– Tudományos kutatás.

**EGY PÁNCÉLOZOTT CSAPAT-
SZÁLLÍTÓ ÉS EGY KATONAI DZSIP
BEHATOLT A FELHŐSZAKA-
DÁSBA, ÉS... NÉGY MÉRFÖLDRE
A ZÓNA HATÁRÁTÓL ELAKADT.
A KATONÁK GYALOG FOLYTATTÁK
ÚTJUKAT A TERRITÓRIUM BELSE-
JE FELÉ. NYOLC PERCCSEL
KÉSŐBB MEGSZAKADT
VELÜK A KAPCSOLAT.**

SZERGEJ PALIJ

(ELSŐ RÉSZ)

A VÉGSŐ REJTVÉNY

– Aha. A kazettában a jegyzetei vannak?
– Meg a váltás cipőm.
– Aha, az jó. – Felém nyújtja kezét. –
Larisa vagyok.

Megrázom a kezét. Röviden, a tenyeréhez
hozzá sem érve, épp megfelelően egy kurta
ismeretséghez. Vagy, talán egy kicsit hosz-
szabbhoz.

– Részemről a szerencse. Mihail.

Bólint. Keskeny keze visszatér a térdére,
elfekszik a nadrág szürke szövetén, és mozdu-
latlanná válik, akár az alabástrom.

Kényszerítem magam, hogy levegyem te-
kintetemet a bársonyos bőrről. Önkéntelenül
megmozgatom ujjaimat, melyek hidegek ma-
radtak az érintéstől. Pislogok.

Larisa...

Az „sz” tehát stimmel. Jó volt a sejtésem.

A fogadó ország képviselője, Bob az atlan-
tai reptéren várt rám. Ha jól emlékszem, az

aláírásában kriptozoológusként hivatkozik
beosztására. Úgy látszik, ezek bármilyen
extravagáns szakmát könnyedén képesek
beilleszteni a létszámukba. És megkapni rá a
támogatást.

Rámosolyogtam az amerikaiira. Bob vidá-
man megveregette a vállam, megkérdezte,
rendben volt-e a repülőút, és ügyesen bepa-
kolt egy hatalmas terepjáróba. Már az autó-
ban ülve jegyeztem meg magamban, hogy
Lariszára senki sem várt, taxival ment tovább.
Vajon merre tarthat most? Egy szállodába?
Barátokhoz, vagy kollégákhoz? Mi van, ha...

Ó, te marha! Máris kezdesz kötődni hozzá.

Szorosan lehunytam a szemem, megvár-
tam, míg a sötét foltok ellebegnek, aztán
gyorsan kinyitottam. Ennyi, munkára! Ered-
ményekre van szükségem, különben jobb, ha
vissza se térek, mert Erjomin leszedi a fejbőrö-
met egy szakapparáttal. A professzor szigorú-
an számonkéri a tudományos utakat, tudjuk, ↪

átéltük már. Ráadásul ide nem holmi krími kurgánt kiásni jöttem. Ez az egész nagyon komoly, felnőtt dolog.

Az Atlanta környékén kialakult ingadozókat a helyi tudósok Paradoxnak nevezték el. Egyrészt, mert az amcsik mindig is hajlamosak a pátoszra, másrészt... mi másnak is lehetne elnevezni egy ilyen furcsa helyet?

Bob a szállodáig egész úton néhány goromba orosz kiszólással szórakoztatott, ezeket nyilván akkor szedte össze, mikor nálunk járt üzleti úton. Viccesen és egész körmönfontan csinálta. Minden ilyen nem túl irodalmias fordulat után egy percen át úgy sugárzott, mint aki most bizonyította a Fermat-tételt.

A Crowne Plaza Hotel Atlanta-Raviniában helyeztek el. A mindenit, ez ötcsillagos! Vagy négy, de mit számít? Vörös márvány recepció, vízesékekkel és télikerttel dekorált átrium, éttermek, konferenciatermek. Tizenöt szintnyi pátosz.

A szoba tágas volt, ugyanakkor hangulatos. Hálószoba nagy ágygal, éjjeliszekrényekkel, szekreterrel, fotelekkel, egy nappaliba illő dívánnyal, tévével, dohányzó- és íróasztallal. Az étkezősarokban mikrosütő, minibárral is ellátott kis hűtőszekrény, kávéfőző és az illata alapján igencsak jó minőségű örölt kávé.

A fürdőszoba padlófűtéses. A bidé működik. A teljes boldogsághoz már csak egy neonlámpa hiányzik a mellékhelyiségben.

Megmostam a fogam, és beálltam a zuhany alá. Ej, de jó!

Nem tudtam nem visszaemlékezni arra, ahogy nemrégiben Irkutszkba repültem. Az ottani hely természetesen csodálatos: a tajga, a Bajkál meg minden. De az olcsó szállodák!... Fúúú! Kár volt tartanom magamat az elveimhez, és saját zsebből fizetni a plusz költséget. Hogy úgy döntöttem, felhasználom a napidíjamat. A kétágyas szoba két székkal és egy ezre-

dessel, aki még aludni is egyenruhában aludt, emlékszem, csodás volt.

Itt meg van vagy öt törölköző, mind más-milyen. Kíváncsi lennék, mit törölgetnek a kicsikkel.

Lopnom kell valami apróságot a szálloda logójával. Azt a sampont, vagy a szappant. Azt mondják, ez divat.

Bobbal megbeszéltük, hogy kettőkor találkozzunk, így volt még némi szabadidőm. Igazából elő kellett volna vennem a notebookeket a kazettából, letölteni a levegő-, talaj- és vízminta analíziseket, valamennyi a Paradox közelében gyűjtött friss adatot, és alaposan megvizsgálni. De nem akartam azonnal beletemetkezni a számokba.

Mentséget kell találnom, hogy ellébecolhassam ezt az időt. Mi lenne, ha...?

Egy séta! Mindenképp szükségem van egy sétára, hogy az időzónák változása ne terhelje meg túlságosan a szervezetemet.

No, az okot tehát megtaláltam. És még el is fogadható.

Lementem a lépcsőn, szertartásosan végigvonultam a bejárati folyosón, és kiléptem az utcára. Kényelmesen elsétáltam a járdán a sarokig, a közlekedési lámpa mellett körbenéztem. Elolvastam az utcatáblát: Ashford Dunwoody Road. A forgalom laza, a hotel ugyanis nem Atlanta belvárosában van.

A fehér Forddal közlekedő rendőrök lelassítottak, megnézték a kezemhez bilincselte kazettát, de nem álltak meg. Hé, Erjomin, te nyavalyás összeesküvő! Mégis ki a fenének kellene a tudományos jegyzetek? Egy normális ember még csak meg sem értené ezeket a számokat. És hát nincs is itt semmiféle titok. No, Erjomin!

A következő lámpához érve megálltam.

Csend van, csak a szellő susog a fák tetején. A levelek közti résekben elszürkülnek a magas és nem túl magas épületek, a ritka

járókelők sietnek valahová, rólam még csak tudomást sem vesznek. Egy álomvilág. Még ha az állandóan dühös, mindig beszívott és fafejű vörösnyakúak meg a menopauzától vas-kalapossá vált nők nélkül kissé unalmas is. Ez sportszerűtlen.

Visszamentem a szállodába, fel a szobámba, és kinyitottam a kazettát. Bekapcsoltam a notebookot. A képernyővédő vidáman vibrált a kijelzőn. Nem, nem akarom. Kell még valami kifogás... Körülnéztem, megvakartam a tarkómat, és visszafordultam a képernyő felé. A számítógép elindult, a háttérképről csillagok meredtek rám. Szeretem ezt a képet. A Tejút elbűvölő. Mintha örvénylésein keresztül egy, a világűr mélységeiből minket figyelő óriás alig kivehető arca látszana.

A fenébe, most meg elálmosodtam... Apropó! Miért nem ez a mentségem?

Lecsaptam a fedelet, és félretettem a notebookot. Belevigyorogtam a szoba ürességébe. Milyen kifinomultan tudjuk igazolni saját lustaságunkat! Egyszerűen zseniális.

Hátradőltem a párnán, mély levegőt vettem, és élvezettel nyújtózkodtam. Kellemes. Ellustálkodni egy órát, aztán már...

Amint lehunytam szemem, az álmosság máris visszavonult. A pokolba vele, ettől még simán heverészhetek...

Kopogás riasztott fel. Kinyitottam a szemem, és pislogtam. Kiderült, a fáradtság végül mégiscsak megtette hatását, és elaludtam.

– Come in.

Az ajtó kinyílt, és Bob arca jelent meg a szobában, annyira ragyogott, hogy az szinte visszatükröződött a csillárról és az üres hamutartóról.

A tudóson tréningruha és könnyű sportcipő volt.

– Már mehetünk is – jelentette ki oroszul, kissé eltévesztve a hangsúlyozást.

– Máris jövök – feleltem, és felvettem a szél-dzsekimet.

A gigantikus terepjáró a parkolóban várt.

Bob gyakorlott mozdulattal beugrott melém, elfordította a kulcsot a gyújtáskapcsolóban, és elmosolyodott, mint aki megörült, hogy a motor dorombolni kezdett.

Ebben a srácban túláradsz az életöröm. Vajon kell neki ok egyáltalán, hogy mosolyogjon?

– A territóriumon sok a furcsaság, ne... öö... lepődj meg – csillantotta meg Bob ismét orosz tudását. – A technika furcsán működik. Öö... egyáltalán nem működik. Az ember szokatlanul gondolkodik. Másképp.

Bólintottam, Velem természetesen már korábban ismertették a territórium adottságait.

Ez itt a rendhagyó zónához képest szokatlanul kelt életre. Az ilyen változásokat általában először a szeizmológusok vagy az orbitális érzékelők észlelik. De itt... ez tényleg nagyon furcsa.

Nagyjából fél évvel ezelőtt volt egy földrengés, aminek során a kanyon kialakult, de ez gyorsan feledésbe merült. Első pillantásra semmi egyedi nem látszott a dologban, hisz Georgiában földrengések és hurrikánok egyaránt előfordulnak időnként.

Ám a territórium hamarosan felhívta magára a figyelmet. Néhány hónappal később elkezdtek pletykák terjedni a helyi gazdálkodók és a környező városok lakói között a Macon felé vezető út mentén található hegyek szokatlan mintázatáról. Egyesek szerint, mint a porcelánfestések. Mások azt állították, ez hazugság és a mintázat inkább egy vonalas jegyzetfüzet papírára emlékeztet. Megint mások érthetetlen hieroglifákat láttak. De egy közös valamennyi szemtanú beszámolójában volt, kivétel nélkül mindenki erős zivatart tapasztalt a kanyonnál.

Az ügy gyorsan eljutott az állami hatóságokhoz. Ezek érdeklődni kezdtek a szo- ↪

katlan hely iránt, és hozzáfogtak a vizsgálatához.

A műholdadatok használhatatlannak bizonyultak: a területet folyamatosan elborították a felhők, az ott „fennakadt” ciklon körül pedig szakadt az eső. Ám a meteorológusok szerint ez egyáltalán nem ritka a világon. Ők csak azon lepődtek meg, hogy a ciklon meg sem mozdul, inkább mintha egy meghatározott pont fölött lebegne. A területen semmiféle, a normál határokat átlépő geomágneses vagy szeizmikus aktivitást nem észleltek. A radioaktív háttérsugárzás is normális.

A rémült lakosok pedig tovább zaklatták a rendőrséget. A feszültség nőtt, a pletykák egy idegen invázióról már az egész régióban elterjedtek. Az állam hatóságai úgy döntöttek, ennek felelősségét ők nem vállalják, a szövetségekhez fordultak. Azok létrehoztak egy különbizottságot, melynek feladata a terület ellenőrzése, a hadsereg felügyelete alatt.

A helikopter a tisztségviselők és tudósok egy csoportjával biztonságosan elérte a megadott koordinátákat, és... a kommunikáció megszakadt velük. A katonák örjöngtek. A kíséret egyik tisztje nem sokkal később felhívta a parancsnokságot, és jelentette, hogy heves zivatarba kerültek, a pilótának ugyan sikerült irányítása alatt tartva kivezetni a gépet a ciklonból, ám néhány perc múlva az összes elektronika felmondta a szolgálatot, és a helikopter lezuhant.

Na, ekkor kezdődött el az igazi mozgolódás. A területet lezárták, a bejutást korlátozták, és az egészet titkossá minősítették. A legközelebbi települések lakóit evakuálták, vagy egy tucat, szenzációra éhesen ideérkezett újságírókat őrizetbe vettek és eltávolítottak az objektum területéről.

A kanyonba bevezényeltek egy tengerészgyalogos egységet. Egy páncélozott csapat szállító és egy katonai dzsip behatolt a

felhőszakadásba, és... négy mérföldre a zóna határától elakadt. A katonák gyalog folytatták útjukat a terület belseje felé. Nyolc perccel később megszakadt velük a kapcsolat. A több óra bizonytalan várakozás csak mindenkit még jobban megrémített. Ám a tengerészgyalogosok végül mindannyian visszatértek, korán és szólanul.

A tizedes jelentette a parancsnoknak, hogy valamennyi elektronikus, rádiós, sőt mechanikus eszközük meghibásodott. A rádiók, a doziméterek elromlottak, a kézfegyverek pedig megkergültek. A katonák puskái a harc edzett bakákat is megrémítették. A táruk kioldódtak, és maguktól lehullottak a földre, a biztosítók átbillentek a lövéseket blokkoló állásba, a závarok pedig hátrálókódva kinyíltak, és kilökték a lőszeret a töltényűrből a földre. Emberi beavatkozás nélkül.

Csak a határozottan kiadott parancs kényszerítette a döbönt harcosokat a továbbhaladásra, vállukra akasztva a haszontalan, töltetlen fegyvereket.

De semmi ennél rosszabb nem történt velük. Az egység elérte a rendeltetési helyét. A katonák megvizsgálták a sziklát és a dombos fennsíkot. A környéken semmi veszélyeset nem találtak. Igaz, néhány furcsaságra azért fény derült. Például két teljesen egyforma barlangszájból érezhetően jött a huzat, és bár a két lyuk egyértelműen érdektelen, a huzatnak logikusan nem volt honnan érkeznie. A közelben akadt két bizarr tó is, melyek vize nem folyékony, inkább zselészerű.

Az összezavarodott tengerészgyalogosoknak megköszönték a munkájukat, a tizedes kitüntetést is kapott, majd elkezdtek tudományos expedíciókat beküldeni a Paradox területére. Az emberek eleinte ugyan félve mentek oda, de a kíváncsiság végül legyűrte a félelmet, főleg, mert a területen semmi rosszat sem tett a békésen érkezőkkel.

Így hát hamarosan, valódi titkokat sejtve, a tudósok tömegesen kezdtek odazarándokolni.

Ám a kutatás csak lassan haladt. A bonyolult készülékek meghibásodtak, de még a leg-egyszerűbb mechanikus eszközökkel is történt valami ördögi, plusz az emberek is elvesztették uralmukat az idegeik felett. A jegyzeteket ceruzával kellett elkészíteni, mert a tollakból a kanyon előtt néhány mérfölddel egyszerűen kihullottak a golyók, a tintagél pedig spontán átalakult valami szilárd anyaggá.

Néhányan szó szerint megőrültek. És okkal. Az objektum területén elképesztő, kísérteties dolgok történtek az emberekkel. Sokan azt állították, valóban mintákat láttak a sziklákon, de mindenki mást és mást. Ha többen összegyűltek a kanyon mélyén, valami teljesen felfoghatatlan élményben lett részük. Hat tudóst például nemrég, egy helyi elmeegógyintézetben kellett elhelyezni, mániás skizofrénia gyanújával. Valamennyien esküdöztek, hogy ősi írásokat találtak, és hallották a sziklák hangját. És ezek nem holmi sarlatánok, mind okleveles mikrobiológusok, geológusok vagy fizikusok, pragmatikus emberek, meggyőződéses materialisták. Ennek az incidensnek a hírért emlékezetes módon terjesztette el a média és mindenféle blogger az interneten.

Végül arra jutottak, hogy a kutatás eredménye nulla. Pontosabban nulla, plusz fél tucat kedvét vesztett eszelős. Egyszerűen fogalmazva, a helyi tudósok semmiféle mintázatot nem tudtak beazonosítani a territórium „viselkedésében”. De a terület továbbra sem jelentett semmilyen komoly fenyegetést, bár hat okos srác kissé meggárgyult, de az Isten áldja meg őket, ez valamennyire az ő hibájuk is.

Az amerikaiak az önmagukat a planéta megóvóiként hirdető nemzetközi imázst támogatva tettek egy vendégszerető gesztust: egy hete feloldották a Paradox objektum titkos minősítését. Az expedíciók jelentékte-

len eredményeit a nyilvánosság elé tárták, és Georgia kormányzója minden országból tisztelettel meghívott egy-egy, a rendellenes zóna tanulmányozása iránt érdeklődő tudóst a kanyonhoz. A nemes invitálás eredménye még saját tudományos kudarcánál is kevésbé lett megnyugtató az USA számára: szinte egyetlen tudományos közösség sem vette komolyan ezt az „újabb álparanormális sztorit”.

Amikor pedig kiderült, hogy a demokrácia kereszteslovagjai újabb olajcsapásra készülnek a Közel-Keleten, a gesztust végül a figyelemelterelések közé sorolták.

Amennyire tudom, talán úgy két tucat egyetem és akadémia küldött embert a Paradoxhoz. Beleértve a mi kutatóintézetünket is. Az ambiciózus Erjomin professzor engem küldött, ahogy mondani szokás, mert miért ne. „Menj – mondta –, és találd valami tudom is én, mit!” A téma eléggé homályos és szokatlan volt. Ráadásul én még sosem jártam Amerikában, és igencsak valószínűtlen, hogy a kutatóintézet költségén valaha is lesz rá még lehetőségem. Most viszont itt az alkalom. Remélem, nekem nem kell érte a józan eszemmel fizetnem, mint annak a hat szerencsétlen flótásnak.

A kocsiban halkán duruzsolt a rádió, a légkondicionáló pedig biztosította a hűvös időt. Nap-sütötte úton száguldottunk, úgy tűnt, ennek az elhagyatott aszfaltcsíknak sosem lesz vége.

Majd valami hirtelen megváltozott. Valahogy megfoghatatlanul, ám egyben gyorsan. Nem is értettem meg azonnal, mi történt, amikor viszont végre felfogtam, reflexszerűen megborzongtam. A horizonton elkezdett szélesedni egy sötétszürke sáv a talaj és az égbolt között.

Erőteljes zivatarfront felé közeledtünk.

Tekintetemet érzékelve Bob megpróbált valamit oroszul elmagyarázni, de azonnal be- ↪

lezavarodott, ezért büntudatos mosollyal visszaváltott angolra.

Elmondása szerint a Paradox feletti égbolton folyamatosan kicsapódik a sztatikus elektromosság és a nedvesség. Lehangelőn, nedvesen, bömbölve. Olyan, akár egy felfoghatatlanul hosszú ideje egy pont fölött függő zivatar. De ennek a zivatarnak van még egy furcsasága: a kanyon felett a felhők dacára sem hullik az eső. Mintha valami egy tizenöt mérföld átmérőjű, szabványos körön kívülre lökné. A kör külső oldalán emiatt állandóan heves felhőszakadás tombol, villámok cikáznak, mennydörög és időről időre még egy-egy tornádó megdőlt tölcsére is megjelenik.

Közeledtünk a reszkető párához a derűs napsütés és az áthatolhatatlan, ólmos sötétség bizonytalan határán.

Az esőfal ott függött előttünk, akár egy hatalmas kőgát. Úgy tűnt, elég egy kicsinyke behatás és az az ezertonás tömb összeomlik, elsöpörve mindent, ami az útjába kerül.

A hátamon végigfutott a hideg. Elnézve, ahogy a napsugarak megvilágítják a vízárdatot okádó felhőket, önkéntelenül is megborzongtam. Olyan érzés volt, mintha teljes sebességgel száguldanánk egy zuhatag felé.

Két rendőrségi Ford villogott az autótűt szélén. Senki sem állított meg minket, nyilván ismerték Bob kocsijának rendszámát.

Az eső elkapta az autót, rázúdult, elborította. Mintha a kocsi egy halk puffanást hallató lökessel átlépett volna egy határvonalat. Az ismerős, baráti dolgok világa hátramaradt, és ez már a Paradox területe. Titokzatos és barátságatlan.

A lezúduló víz monoton hangja hozzáadódott a motor mormolásához. A szélvédőn végigpatakzó vízáramlatok felszaporodtak, kígyókként tekergőztek, az ablaktörőnek nem volt ideje megbirkózni velük.

Bobnak húsz mérföld per órára kellett lassítania, mert a látási viszonyok még a ködlámpák sárga fénykúpjai dacára is szinte egyenlőkké váltak a nullával.

Én már rég rájöttem, hogy minden esőnek megvan a maga karaktere. Augusztusban özönvízszerű felhőszakadások zúdulnak rád, határozottan paskolva fejed tetejét és a válladat. A bátortalan októberi szitálás szemed összehúzására készlet, szomorúságot és távoli emlékeket ébreszt lelked mélyéről. A kiszámíthatatlan májusi zivatark merészen, szinte azonnal leszaggatják a járókelők arcára fagyott maszkot.

Ez itt monoton, üres eső volt. Karakter nélkül. Érzelmek nélkül.

Egyszerűen csak figyelmeztetett a határvonalra.

Ebben a reménytelen fátyolban felébredt a zárt tér érzete, pedig seholt sem voltak látható korlátok vagy falak.

Lenyűgözve lestem az olajos foltokat az ablaktörő minden egyes söprése után, és hallgattam valamit a bensőmben. Bob megint magyarázott, de én nem figyeltem rá. Arra voltam kíváncsi, hogy ezt a kopogtatást a gyomorszájam környékén csak képzelem, vagy azt érzem, ahogy a szívem dobog? Az embernek mintha nem lenne szabad éreznie, hogyan dobog a szíve...

Az eső pont olyan hirtelen állt el, ahogy elkezdődött. Az összenyomott tér érzete továbbtűnt. Az autó kivetette magát az esőből, és a gumik szinte azonnal száraz aszfalton surrogtak ismét.

Bob rálépett a gázra, és a terepjáró felgyorsult.

Visszanéztem. A lezúduló cseppekből álló fal függőlegesen emelkedett felfelé és minden egyes másodperccel távolodott, felettünk pedig most már sűrű felhőréteg borította az eget, alulról sokkal prózaibbnak tűnve, mint odafentről, a gép lórészzerű ablakából.

Itt, a szabad térben, a ritkás fűvel benőtt vöröses dombok között, már nem kopogtatott a gyomorszájam. Valószínűleg akkor is csak képzeltem.

Hatalmas, szinte lapos fennsíkra érkezünk. Jobbról több száz méter mély szakadék vágta el. Ez volt a kurta földrengés idején megnyílt kanyon, melynek során egyébként senki sem sérült meg.

Az út a szakadék éles peremén húzódott végig. A kanyon nagyon széles volt, ránézésre veszélyes is. A túlsó széle alig látszott a halványtürkiz párán keresztül.

De hogyhogy nem sérült meg senki egy ilyen komoly vetődés során egy sűrűn lakott területen? Mintha a föld maga is megérezte volna, hol kell gondosan szétnyílnia, hogy senkit se öljön meg vele.

Bob ismét lassított, én pedig levettem szememet a kanyonról. Közeledtünk az ellenőrzőponthoz. Az autóúton vörös-fehér zebra-ként húzódott keresztül egy sorompó, melytől mindkét irányban vékony drótspirálokkal összekötött, földbe vert acélgerendákból álló kerítés húzódott. Vajon áram kering benne?

Az út szélén katonai Hummer parkolt, tejetén három rohamsisakos harcos, térdükön gépkarabély. Úgy tűnt, a mechanika itt még nem trükközik, a fegyverek rendben lévőnek látszottak.

Megálltunk. Az egyik harcos leugrott a Hummerről, és a vezető oldal felől közelített az autóhoz. Ő és Bob halkán beszélgettek valamiről, utána pedig a tudós felém fordult, és büntudatosan felhúzza vállát elmagyarázta, hogy át kell esnem egy ellenőrzési eljáráson. Így mondta: átesni egy ellenőrzési eljáráson, nem pedig csak átesni az ellenőrzésen. Brrr...

Megfogtam a kazettát, kinyitottam az ajtót, és kiszálltam a kocsiból.

Egy tiszt leültetett egy kényelmetlen székre, az útlevelémre és a vízumomra pillantott,

majd alaposan megvizsgálta a Georgiai Egyetem pecsétetes papírjait, miszerint én vagyok az Orosz Föderációból érkezett meghívott és nem csak valaki, mondjuk, Vaszilij Pupkin¹. Ezek után biccentett egy katonának, az pedig átkísért a szomszéd szobába, közepén egy orvosi székkal, a fogorvosi és a nőgyógyászati kereszteződésével. Nem, srácok, arról szó sem lehet...

Miután instabil, ferde helyzetben rögzítettek, az orvos felhúzott egy kesztyűt, szadista módon elvakított egy erős lámpa fényével, én pedig becsuktam a szemem. Sokáig hallgatott, figyelmesen tanulmányozva engem, akár egy bogarat. Aztán levette szemüvegét, és vékony szárát rágcsálva, a bőröndömre mutatva megkérdezte:

– Drugs?

– Még hogy kábítószer – motyogtam, készülve elmagyarázni, hogy nem vagyok függő, nem használok ilyet, és minden tekintetben ellene vagyok. Gyerünk, haver, világíts át, elemezz, ellenőrizz...

De az orvos váratlanul felderült:

– Ó, istenem! Egy földi!

– Nocsak! – örültem meg, és esetlenül feltápáskodtam. – Én meg már...

– Feküdj! – Erőteljesen visszanyomott abba a pokoli székbe. – Itt minden be van kamerázva. Én meg itt várok azon agyaltam... Vajon küldenek valakit a mieink is, vagy spórolnak?

– De hát az egész bulit a fogadó fél fizeti – lepődtem meg.

– Még az is lehet – fogadta el könnyedén. – Milyen odahaza?

– Mint szokott: koszos, szegényes, vicces – mosolyodtam el.

– Hát igen. – Visszatette szemüvegét az orrára, tekintetét elrejtve az üveg csillogása mögé. – Nekem már sikerült elszakítani magam a kedvenc szeméttelapemtől. Igaz, az ↪